

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

YSTÄVÄT YHDESSÄ,
Sinttu

TAMMI

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

YSTÄVÄT YHDESSÄ,
Sinttu

Suomentanut Marvi Jalo

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

Ruotsinkielinen alkuteos: *Du och jag, Sigge*
First published by Bonnier Carlsen, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden

Teksti © Lin Hallberg, 2015
Kuvat © Margareta Nordqvist, 2015
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, Helsinki, 2016

Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-8747-7

Sisällys

Hevoskavereita.....	5
Ensimmäinen päivä.....	16
Nyt jaetaan ponit.....	23
Epätavallinen leiri.....	33
Muistakaa pitää hauskaa.....	49
Hevoskupla.....	59
Vaellusratsastus.....	67
Seikkailu.....	76
Telttaleiri.....	87
Kanssakilpailijat.....	99
Sivustakatsoja.....	112
Paras ratsukko.....	124

Hevoskavereita

Elinan ajatuksissa pyörivät vain hevoset,
ratsastus ja tallikaverit. Seinällä hänen
sänkynsä yläpuolella on uusi valokuva.
Se on otettu maalla mummin ja vaarin luona.
Sintun harjassa on päivänkakkaroita,
ja Elina istuu
ponin paljaalla
selällä.

Tuo viikko muutti kaiken. Silloin Elina ja hänen pikkusiskonsa Linnea saivat hoitoonsa Sintun ja Samin. Nyt Sinttu ja Elina ovat oikeasti pari. Nyt tuntuu kuin Sinttu olisi hänen omansa. Kuin kaikki muu olisi yhdentekevää.

Maanantaina Siltakylän tallilla alkaa harjoitusleiri. Elina odottaa sitä hermostuneena.

Tuntuu niin kummalliselta, kun Maikki, Hanna ja Anni eivät osallistu leirille. He neljä ovat sentään touhunneet yhdessä tallilla jo ihan ensimmäisestä iltapäivästä saakka. He, parhaat kaverukset.

Nyt Elinan sängyllä istuu vaihteeksi Roosa. Tytöt kuvittelevat, mitä kaikkea hauskaa leirillä tehtäisiin.

Roosa saa kuulla Elinan sinttuviikosta. Miten hän ratsasti maastossa, millainen hänen rakentamansa koulurata oli, niin, ja pienet esteet, jotka hän kyhäsi kokoon vaarin kanssa.

– Ihan kuin Sinttu olisi ollut kokonaan mun ikioma, Elina kertoo.

– Mutta eihän se ole, Roosa sanoo.

– Ei niin, kyllä mä sen tiedän, Elina huokaa.

– Eikä siitä koskaan voi edes tulla sun omaa.

Roosa puristaa huulensa yhteen ja näyttää happamalta. Sen jälkeen Elina ei enää kerro hänelle mitään heppaviikostaan. Hän ei kerro, miltä tuntui herätä aamulla ja mennä suoraan ulos hakaan halaamaan Sinttua.

Ei mitään siitäkään, miten Sinttu aina hirnui hänet nähdessään. Elina ymmärtää, että Roosa on kateellinen ja että hänestä koko juttu on epäreilu.

- Mä olen ihan hermona, Elina huokaa.
- Keitä sinne leirille mahtaa tulla?
 - Ainakin Sara-Liina tulee, Roosa sanoo.
 - Kuka se on? Elina kysyy.
 - Yksi tyttö, joka ratsastaa keskiviikko-ryhmässä, Roosa kertoo. – Hänkin on hulluna Sinttuun.
 - Mutta Sinttuhan on nyt mun hoitoponi, Elina sanoo. – Kai hän sen tietää?
 - Sara-Liina sanoo, että hän olisi halunnut alkaa Sintun hoitajaksi, mutta hänen vanhempansa eivät päästäneet, Roosa selvittää. – Ne sanoivat, että hevosenhoito vie liikaa aikaa koulutöiltä.
 - Niin mutta silti, Elina yrittää.
 - Roosa jatkaa juttua Sara-Liinasta.
 - Me ollaan nyt pyörity yhdessä joka päivä, kun sä olet ollut poissa, Roosa sanoo.

- Millä ponilla Sara-Liina meinaa ratsastaa leirillä? Elina kysyy.
- Sintulla tietysti, Roosa sanoo.
- Ei käy, Elina tiuskaisee.
- Inkahan siitä päättää, Roosa sanoo.

Elina haluaisi kirkua, että Sinttu on hänen, mutta ei voi tehdä muuta kuin istua ääneti.

– Ei sun kannata siitä suuttua, Roosa tokaisee. – Kyllähän sä tiedät ihan hyvin, että Inka haluaa meidän ratsastavan vaihteeksi myös muilla poneilla. Mäkin jouduin ottamaan viime leirillä Mollan, vaikka olisin halunnut leirihepakseni Sapon.

Elina nyökkää yhteisymmärryksen merkiksi, vaikka haluaisi oikeasti purskahtaa itkuun. Kuulostaa aivan siltä kuin Inka olisi jo päättänyt, että Sara-Liina saa ratsastaa Sintulla. Tuntuu kuin peli olisi jo menetetty. Roosa ei kuitenkaan näytä huomaavan Elinan vaitonaisuutta. Hän jatkaa juttua Sara-Liinasta ja huomauttaa, että he voisivat mennä aamulla yhdessä tallille. Kaikki kolme.

– Nähdään sitten tienhaarassa, Roosa vilkuttaa lähtiessään pyöräilemään kotiin päin.

Elina ei saa illalla unta. Heti kun hän panee silmänsä kiinni, hän kuulee korvissaan Roosaa äänen. ”Sara-Liinanakin on hulluna Sinttuun”, ääni sanoo. ”Sara-Liina on tosi hyvä ratsastaja”, Roosa toistelee. Kun äiti tulee peittelemään Elinaa, itkusta ei tule loppua.

– Mikä nyt on hätänä?

Äiti istuu tuoteen reunalle ja pyytää Elinaa kertomaan murheensa.

– En mä voi, Elina nyhkyttää. – Se on niin kamalaa.

– Sinähän olit niin iloinen leirin alkamisesta, äiti sanoo huolestuneena.

– Niin, kun mä luulin, että saisin hoitsukseni Sintun, Elina itkee.

– Oliko teillä riitaa keskenänne?
äiti kysyy.

– Mulla ja Sintulla ei ole ikinä riitaa,
Elina vastaa.

– Höpsö, äiti nauraa. – Tarkoitin tietysti sinua ja Roosaa.

– Ei tämä ole naurun asia, Elina sanoo.

– Tämä on vakavaa. Voi olla, etten mä saakaan Sinttua leirille.

– Niinkö Roosa sanoo? äiti kysyy.

Nyt kaikki se kauhea purkautuu Elinan sisimmästä. Hän kertoo Sara-Liinasta, joka käy tunneilla keskiviikkoisin ja josta piti tulla Sintun hoitaja, mikäli hänen äitinsä ja isänsä vain olisivat antaneet luvan.

– Mä en tiedä, haluanko enää edes mennä leirille, Elina sanoo.

– Tiedätkös mitä? äiti kysyy.

– En, Elina huokaa.

– Minusta tuntuu, että Roosa on pikkuisen kade, äiti sanoo. – Siksi hän puhui tuollaisia.

– Kyllä mä sen tiedän, Elina mumisee.

– Mutta silti.

Elina juttelee äidin kanssa pitkään siitä, miten hämmentävää on, kun Siltakylän tallilla käy muitakin tyttöjä ja poikia Elinan lisäksi. Että on muitakin, jotka pitävät Sinttua lempiheppanaan.

– Niin se ratsastuskouluissa vain on, äiti sanoo. – Sinäkin avustit Saanaa tenavaleirillä, ja Sinttu on myös Saanan lempiponi.

– Saana on niin pieni, Elina huokaa. – Ei se ole ollenkaan sama asia.

– Sinun ei auta muu kuin tyytyä olemaan Sintun hoitaja, äiti sanoo päättäväisesti.

– Ja jos sinä et rupea nyt nukkumaan, et jaksakaan lähteä minkään valtakunnan leirille huomenna.

Elina mököttää ja sanoo, ettei hän nuku enää ikinä, mutta heti kun hän panee silmät kiinni, hän lennähtää suoraan unien maailmaan. Unessa hän laukkaa metsään

yhdessä muun talliporukan kanssa. Kaikki sujuu hyvin, kunnes he tulevat suurelle ojalle. Sen yli pitäisi hypätä. Elina antaa pohkeita, mutta Sinttu kieltäytyy.

Ojan toisella puolella seisoo tyttö, joka huutaa, että hän kyllä ratsastaisi Sintulla ja näyttäisi, miten hommat hoidetaan.

Ensimmäinen päivä

Elina herää seuraavana aamuna epämiellyttävään tunteeseen vatsanpohjassa. Hän on yhä unenpöpperössä ja vähän aamuäreä, kun hän tassuttelee keittiöön.

– Katsokaas, kuka tulee! isä huudahtaa.

– Perheen huippuratsastaja!

– En mä mikään huippu ole, Elina mutisee.

– Mokaan taatusti siellä leirillä.

– No, sitten on paras soittaa ja peruuttaa sinun osanottosi.

Isän käsi ojentuu puhelinta kohti.

– Aina sä pelleilet, Elina äksyilee.

Elina kiipeää isän polvelle. On ihanaa olla hetken aikaa oikein pieni ja surkea. Ihanaa olla lohdutettavana.

– Sinähän menet leirille oppimaan uutta, isä sanoo. – Ei kaikkea voi osata heti kättelyssä.

– Niin mutta kun ne muut osaavat jo taatusti kaiken, Elina huokaa.

– Onko pakko aina kilpailla joka asiassa? isä kysyy.

– Ei, Elina vastaa.

– Pidätkö sinä muita tallilaisia huonoina ratsastajina?

– En, Elina toistaa.

– Eikö kaikki Sinttuun liittyvä olekin sinusta hauskaa?

– On, Elina sanoo. – Mutta kun mä en tiedä, saanko Sintun leiriponiksi.

– Yritä nyt ajatella myönteisesti, isä sanoo.

– Ei se ole niin helppoa, Elina mumisee.

Elina kiemurtelee pois isän sylistä. Hän menee tekemään itselleen voileivän, jotta voisi jatkaa ärhentelyään. Seuraavaksi isä saakin kuulla, millaista unta hän näki yöllä.

– Sinttu kieltäytyi hyppäämästä syvän ojan yli, hän kertoo.

– Viisas eläin, isä hymyilee.

– Niin on, Elina nyökkää.

Roosa ja Sara-Liina odottelevat jo tienhaarassa, kun Elina vasta pyöräilee paikalle.

– Äkkiä nyt! Roosa huutaa.

– Heippa, Sara-Liina tervehtii.

Sara-Liina ei näytä lainkaan sellaiselta kuin se iso tyttö unessa. Hän nauraa äänekkäästi ja riuhtoo täyteen pakattua kassiaan, joka ei tahdo pysyä pyörän tarakalla.

– Äiti kysyi, meinaanko mä muuttaa pois kotoa, hän ähkii.

– Perjantaina muutetaan, Roosa intoilee.

– Mä en tiedä, uskallanko, Sara-Liina sanoo. – Teltassa on inhottava nukkua.

– Eikä ole, kun on yhteistelttä, Roosa rauhoittelee. – Silloin se on tosi kivaa.

Kaikki kolme pyöräilevät rinnatusten. Roosa ja Sara-Liina juttelevat kovalla äänellä hevosista polkiessaan eteenpäin.

– Mä haluan ratsastaa kaikilla poneilla, Sara-Liina puuskuttaa.

– Niin mäkin, Roosa pulputtaa.

– Mä voisin hypätä Sapolla, uittaa Sinttua, osallistua ratsastusleikkeihin Samilla ja ratsastaa koulua Nanulla, Sara-Liina luettelee.

– Entäs Molla ja Jappe? Roosa kysyy.

– Mä voisin kyllä rapsutella Mollaa, mutta Jappe saa jäädä talliin nukkumaan, Sara-Liina nauraa.

– Kyllä tästä tulee hurjan jännittävää, Roosa huokaa.

Sara-Liina kääntyy Elinan puoleen ja kysyy:

– Minkä ponin sä haluat?

– En muita kuin Sintun, Elina mumisee.

Viimeisellä talliin vievällä tienpätkällä tyttöjen kesken syntyy kilpailu, kuka ehtii ensimmäisenä perille. Vaikka kukaan ei sanokaan asiasta mitään. Ylämäkeen pinnistettäessä Elina nousee seisomaan polkimille ja painaa päälle minkä jaksaa. Hän heittää pyörän nurmikolle ja ryntää

kesäisen tyhjään talliin. Kädet vapisevat, kun hän ottaa Sintun punaisen riimun oveen kiinnitetystä koukusta.

– Mikä kiire sulle nyt tuli? Roosa kysyy.

– Mä olen kaivannut Sinttua niin kamalasti, Elina sanoo. – Siitä on jo monta päivää, kun näin sen viimeksi.

– Eihän sillä ole väliä, Sara-Liina nauraa.

– On sillä väliä mulle, Elina sanoo.

– Katsos kun Elina on hassahtanut Sinttuun, Roosa selittää. – Elina ei enää muuta ajattelekaan.

Elina nostaa riimun olalleen. Kyyneleet painavat silmäluomia, mutta Elina päättää näyttää, ettei hän välitä toisten kiusaamisesta.

– Mä menen nyt, hän sanoo.

Elina ryntää ulos hämärästä, viileästä tallista. Ulos lämpimään kesäaurinkoon,

”Äh, kuinka sinä olet rasittava”, Sinttu tuntuu ajattelevan. Silloin Elina painaa poskensa sen pehmeää turpaa vasten ja kuiskaa, että se on maailman ihanin poni.

Elinan kaikkien aikojen kesäloma Sintun kanssa huipentuu, kun kohta alkaa jännittävä valmennusleiri. Leirillä harjoitellaan hiki hatussa kisoja varten, mutta ihan yhtä tärkeää on kaikenlainen hauskanpito.

Äkkiarvaamatta taivaalle kuitenkin purjehtii suuri musta pilvi: saako Elina sittenkään Sinttua leiriponikseen? Sinttu kun on toisenkin tytön lempiheppa...

Ystävät yhdessä, Sinttu on kolmas-toista osa ponitytöt valloittaneessa sarjassa, joka kertoo Elinan ja maailman suloisimman shetlanninponin Sintun seikkailuista kodikkaalla Siltakylän tallilla.

Kannen kuvat:
Margareta Nordqvist

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 187477

L84.2 ISBN 978-951-31-8747-7

